

Markkinoiden kirpputori on päättynyt ja kaikki purkavat kojujaan. Saavun paikalle myöhässä ja pikaisesti kierrän ympäriinsä. Lapsuuden korttelista tuttu Johnssonin rouva on myymässä ja tervehtii lämpimästi hymyillen. Jutellaan kuulumisista. Sillä on oma koju vielä puoliksi täynnä ja se harmittaa rouvaa. Pyytää, jos autan tavaroiden kantamisessa autoon: Vanha lasinen peilikaappi, sen sisällä kauniita keijulamppuja ja patsaita. Sanoo, jos haluan, saan ottaa muutaman tavaran vaivanpalkaksi. Aloitan kantamaan kaappia rouva Johnssonin naapurin kanssa kohti parkkipaikkaa. Kaappi kallistuu uhkaavasti, ovi aukeaa ja muutama tavara luisuu ulos. Pysähdytään ja katsotaan, että kaikki on ehjiä. Päätetään viedä ensin tavarat kaapin sisältä, sitten vasta kaappi. Rouva Johnsson lähtee hoitamaan jotain muita asioita samaan aikaan. Jätetään kaappi tien reunaan ja otetaan hyllyiltä tavaraa sylit täyteen. Vanhalla miehellä on Johnssonin auton avain ja se tietää, missä auto on parkkipaikalla. Matkaa on jonkin verran ja vanha mies hengästyy. Sanon hakevani loput tavarat kaapista itse, hän voi lastata niitä autoon. Kaappia varten pyydän sitten jonkun nuoremman kantamaan, ettei hänen tarvitse. Palaan kaapille, mutta se on poissa. Vain lakaisuauto liikkuu tiellä ja menen kysymään, mitä ihmettä on tapahtunut. Kuski kertoo, että luuli sitä jätteeksi ja pyysi remonttimiehiä nostamaan sen lavalleen. Pyydän miestä heti paikalla viemään minut sinne. Mies silmäilee minua syrjäkarein, mutta suostuu sitten. Jättää lakaisuautonsa ja ohjaa minua läheisen ostoskeskuksen ovelle. Baarin vieressä on takaovi, josta mennään sisään paloportaisiin ja sieltä ylös. Kysyn, onko jätelava todellakin täällä, mutta mies ei sano mitään, mutisee vain. Keskusta remontoidaan, ilmassa on voimakas maalin ja kitin haju. Niin voimakas, että henkeä jo melkein alkaa ahdistaa. Onneksi mies avaa nopeasti käytävän oven ja menemme sinne. Käytävä on remontin vuoksi peitetty muovilla ja paperilla. Paperi rapisee jalkojen alla. Seinän takaa kuuluu porausta ja koputus kun remontti jatkuu. Seuraamani mies koputtaa oveen ja tulee hiljaista. Ovi aukeaa ja siellä on kaksi remonttimiestä maskit kasvoilla ja vaatteet valkoisen pölyn peitossa. Vilkaisen huoneeseen. Maalipurkkeja ja penkkejä, rakennustikkaita. Ei näy jätelavaa. "Tässä", sanoo lakaisukuski, "niin kuin sovittiin." Miehet nyökkäävät toisilleen ja sitten kuski tyrkkää minut huoneeseen. Katson häntä ihmeissäni. Mistä on kysymys? Käännyn katsomaan huonetta tarkemmin ja näen yhdessä nurkassa kauhean mytyn. Itkevä tyttö nostaa päätään, ääni ei lähde kurkusta, silti ymmärrän suun käskevän juosta. Käännyn ympäri, mutta raksamies saa lujan otteen olkapäästä. Vetäisee peremmälle huoneeseen samalla kun toinen raksamies raahaa itkevän tytön lakaisumiehelle ja heittää ulos. Lakaisija lähtee raahaamaan pyristelevää tyttöä käytävää paloportaisiin. Ravistan miehen irti hartiastani. Sydän lyö tuhatta ja sataa. Tempaan kännykän esiin, mutta raksamies lyö sen kädestä. Alkavat piirittää seinää päin. "Mitä te haluatte?" kysyn, vaikka se onkin jo aika ilmiselvää. Toinen mies naksauttaa oven lukkoon ja vetää maskin naamaltaan niin että ruma leveä hymy näkyy. "Päästäkää minut menemään", pyydän. Miehet nauravat: "Ajallaan sitten. Niin kuin kaikki muutkin." Ensimmäinen mies tarttuu minuun uudestaan; Heimlichin otteella ja yrittää saada pidettyä paikoillaan vangiten kätet kylkiä vasten. Samaan aikaan toinen yrittää saada farkkushortsien vyötä ja nappia auki. Huudan niin kovaa kuin pystyn, miltei lasken alleni äänen voimasta. Farkkuja ottava mies lyö kasvoihin, jotta olisin hiljaa. Leuka tuntuu räjähtävän pois paikoiltaan. Kykenen vain nyyhkyttämään. Housut ovat auki ja mies alkaa liu'uttaa niitä pois. Nauravat vaaleanpunaisille seepra-alushousuille. Eivät tule olemaan enää niin puhtaat ja iloiset kun lopettavat. Anelen heitä päästämään minut. Lopettamaan. Kerron, että kaverit etsivät minua jo kohta, ovat alakerran baarissa. Nauravat vain takaisin. Sanovat, ettei Timo toisi heille ketään ellei olisi varma että tämä on yksin. Ensimmäinen mies kourii rintoja, toinen yrittää taistella farkut polvien yli, mutta potkin niin saatanasti. Tunnen miten selkäni takana olevalla ottaa eteen. Se tuntuu kamalalta.

Mies hieroo sitä minuun. Kuvottaa. Saan väännettyä ranteeni sen verran, että saan tarrattua miehen munaan. Upotan kynnet siihen ja yritän repiä minkä pystyn. Mies karjaisee ja päästää irti. Törmään päin toista miestä ja kaadutaan lattialle kompastuessani nilkkoihin putoaviin housuihini. Hetkessä olen pystyssä, polkaisen toista miestä nivusiin. Huomaan puhelimeni lattialla, otan mukaani ja tempaisen omat housut ylös samalla kun laukkaan ovelle. Naks, ovi pois lukosta ja - Ensimmäinen mies on toennut ja nappaa minua hiuksista. Repäisee takaisin. Tartun tätä ranteista ja kynsin miehen ravistellessa ja tempoessa päätäni. Yritän huutaa, mutta ääni ei lähde. Välittämättä kivusta saan pyörähdettyä ympäri (tunnen miten tuhat hiusta repeää päänahasta) ja potkaisen miestä nivusiin polvella. Ote irtoaa ja säntään käytävään. Paloportaisiin. Kerrokset alemmas ja ulos. Baarissa on väkeä. Näen lakaisija-Timon kävelevän puistossa. Katseemme kohtaavat. Säntään baariin. Juoksen baaritiskille ja yritän sen taakse. Tartun nuorta blondia tarjoilijaa kädestä ja yritän puhua. Ääni ei lähde. Tyttö katsoo minua hämillään, mutta osoitan ovelle, josta Timo ja raksamiehet ovat juuri tulleet sisään. Tyttö nyökkää ja painaa minut tiskin alle. "Pysy siellä." Raksamiehet etsivät minua baarista, mutta eivät löydä. Kuulen, miten he tulevat kysymään onko minua nähty myös tiskiltä, mutta tyttö kieltää nähneensä minua. Samalla hän ojentaa minulle pöydän alle puhelimen johon valmiiksi näppäily 112. Painan vihreää luuria ja nostan puhelimen korvalle - Katson puhelinta. Kaikki palkit täynnä. Näppäilen numeron uudestaan ja soitan. > Lasken puhelimen lattialle ja kaivan omani esiin. Soitan sillä. Itku nykii kurkussa, mutta yritän olla rauhallinen. Päähän sattuu ja vapisen. Adrenaliini alkaa hävitä kehosta. Tunnen, minne kaikkialle sattuu. Kyyneleet murtautuvat läpi, painan pään polviini ja yritän saada vapinaa lakkaamaan. Kuulen miesten äänet, loittonevat tiskiltä. "Linda, kuka tuo on ja miksi se on tuossa?" kysyy toinen baarimikko, joka tulee keittiöstä. Nostan sormen varoittavasti. Mies on nuori mutta lihava. Linda mulkaisee kanssa, mutta mies ei tajua. "Ei tässä saa olla, omalle puolellesi tiskiä, hus!" Mies nostaa minut pystyyn kovakouraisesti ja alkaa patistaa pois tiskin takaa. Tiedän, että minut on huomattu. Kuulen, miten kolmikko lähestyy. Ravistan itseni irti baarimikosta ja saan kähistyä muutamalle vieressä seisoneelle miehelle: "Auttakaa, raiskaajia!" Miehet valpastuvat ja astuvat minun ja kolmikon väliin. Rystyset napsahtelevat kun miehet katsovat toisiaan. Yritän jälleen soittaa apua. Näytän puhelinta Lindalle, joka on kummissaan. Hänkin yrittää, mutta sama tulos. "Täällä sinä olet turvassa", hän mutisee ja lähtee kuljettamaan minua keittiöön. Saluunaoven takaa näen Timon tuijottavan minua murhaavasti. Kuuluu kauhistunut henkäys ja naksahdus. Se ääni jonka kaikki tietävät: Aseen liikkuvat vedetään taakse. "Kaikki maihin ja tyttö meille!" sanoo raksamies ja työntää lihavan baarimikon tieltään. Linda on kauhuissaan, olemme keittiössä. Meidän ja miesten välissä on joukko jääkaappeja. Ulko-ovi hämöttää niiden takana. "Mene!" hän kuiskaa ja osoittaa ovea. Nyökkään. Molempien silmät kiiluvat kyynelistä. Säntään matkaan samalla kun ensimmäinen raksamies tulee keittiöön. Ehdin nähdä hänet silmänurkastani, ase ei ole hänellä, kun säntään ovelle ja siitä ulos. Raikas ilma puskee vasten. Edessä on pieni metsä. Olen täysin toisella puolella rakennusta, jonka vieressä olevalla parkkipaikalla rouva Johansson ja hänen naapurinsa ovat. En lähde kiertämään taloa, miehet pääsevät baarin toisesta ovesta liian helposti perään. Poukkaan metsään, jalat raapiutuvat risuihin ja oksiin. Maa on kuivaa ja punertavaa. Puut ovat kasvaneet isoiksi, mutta nyt kuivan aikaan juuret ovat paljastuneet ja kompastelen niihin. Pienet eläimet pakenevat juoksuni tieltä ja huomaan hämmästyväni: En edes tiennyt opossumien elävän näin lähellä asutusta. Miesten äänet kuuluvat takaa. Juoksen polkua pitkin, puiden välistä näen lähiöalueen kasvavan metsän takaa. Suuntaan sinne. Edessä on jyrkkä töyräs, jonka yli on miltei mahdoton kiivetä. Joudun miltei vatsallani ryömimään kuivassa, pölyävässä punaisessa mullassa, jotta pääsen ylös.

Tarraudun heinätuppuihin ja pensaisiin, mutta ne irtoavat kuivuuttaan. Miehet lähestyvät, mutta lopulta pääsen töyrään päälle. Ehdin ottaa vain muutaman askeleen, ja töyräs loppuu. Samanlainen jyrkkä valli toiseen suuntaan. Mietin, mikä on saanut sen aikaan, ja liukastelen sen alas. Kompastun ja kierin loppumatkan. Taitan nilkkani ja se sattuu. Kuulen miesten olevan nyt töyrään toisella puolella ja aloittavan kiipeämisen. Nousen pystyyn ja lähden linkkaamaan kohti asuinluetta. Puut harvenevat ja lähiö alkaa. Jalkojen alla taas asfaltti. Juoksen ensimmäiselle talolle ja hakkaan ovea. Kukaan ei vastaa. Seuraavalle talolle mennessäni kaivan puhelimeni jälleen. Kaikki palkit ovat kadonneet. Ei toivoakaan, että sillä voisi soittaa. Kuulen naksahduksen tieltä ja käännyn katsomaan. Timo on ajanut paikalle lakaisuautollaan ja osoittaa minua pistoolilla. Raksamiehet saapuvat metsästä samaan aikaan. "Joko tulet suosiolla tai - " Pinkaisen juoksuun. Läpi pensasaidan, yli hiekkalaatikon. Seuraava talo, uusi piha. Laukaukset täyttävät ilman. Sydän hakkaa villisti. Suussa maistuu rauta jokaisella hengenvedolla. Silmänurkasta näen miesten juoksevan tiellä. Pistooli osoittaa minuun. Laukaus. Seuraavan askeleen alla on tyhjää. Horjahdan ja putoan. Yritän ottaa käsillä vastaan, mutta mitään vastaanotettavaa ei olekaan. Minä putoan, putoan, putoan, putoan... Osun veteen. Kauhuissani pyristelen, jotta pääsen pintaan. Vesi on hyytävää ja miltei salpaa hengityksen. Virta on kova, huomaan olevani koskessa. Vesi tempoo päin suuria kiviä, joista yritän ottaa kiinni ja saada jotain selvää siitä, millä suunnalla ranta on. Koski kulkee kapeassa kurussa, seinämät ovat korkeat molemmin puolin. Taivas on synkkä, mustapyörteinen kuin ennen myrskyä. Voimat alkavat väsyä, tunnottomuus valtaa kehoa ja pinnalla on koko ajan vaikeampi pysyä. Silmänurkasta näen jonkin loikkivan rannalla kosken viera. Suunnaton eläin, yön musta ja pelottava. Silti yritän huutaa sille, pyytää apua. Eläin huomaa minut ja loikkii lähemmäs. Sen turkki on yötaivasta, tähdet välkkyvät liikkeiden alla. Muutamalla nopealla harppauksella se ottaa vauhtia kivistä, loikkaa koskeen, nostaa minut mukaansa ja hypähtää kevyesti rannalle. Kaon vettä ja kierähdän vatsalleni. Minun on kylmä ja kauhea olla. Katson eläintä, eläin katsoo minua. En ole koskaan nähnyt mitään sellaista, silti siinä on jotain tuttua. Suunnaton koiramainen eläin, jonka päästä kohoaa laajalle levittäytyvät sarvet, kuin porolla tai hirvellä. Eläin työntää kuononsa lähelle, se on tavattoman kylmä. Kuin avaruuden tyhjyys olisi puristettu sen olemukseen. Kosketan sen turkkia kädelläni, enkä saa otetta mistään. Eläin on tyhjyys ja materia samaan aikaan kuitenkin olematta. "Mikä sinä olet?" kysyin ja käperryn maahan. Eläin katsoo minua ja hymyilee. Tiedän sen hymyilevän. Hymy on lempeä. Sitten se kohottaa päänsä ja ulvoo yöhön. Hetken päästä kuuluu rapinaa, ja joukoittain eläimiä saapuu luoksemme. Kettuja, koiria, susia, dingoja... mitä vain saattaa kuvitella. Kaikki saapuvat eläimen luo ja katsovat minua galaksit silmien takana kiiltäen. "Saanko minäkin tähdet silmiini?" kysyn eläimeltä ja tämä nyökkää nauran. "Sitäkö varten minä olen täällä? Tullakseni osaksi tähtiä?" Jumala kohottautuu seisomaan korkeana kaikkien eläinten yläpuolelle ja ulvoo uudestaan. Sitten se painaa päänsä ja koskettaa otsallaan omaani. Päämme ovat vastakkain, jumalan suunnaton otsa vasten omaa märkää otsaani. Katson sen silmiin, jonne voisin hukkuu. Sadat ja tuhannet galaksit pyörteilevät sen katseessa, joka on viisas ja päättymätön. Minä teen sinusta osan tähtiä... Hätkähdän hereille. Kaatopaikan haju on voimakas. Haistan kaiken, kaikki aromit, ruuantähteet, roskat ja ihmisten saastan. Kepeästi nousen jaloilleni ja ravistan itseäni. Olen täynnä voimaa ja vahvuutta. Nuuskin sitä tyhjää ihmiskuorta, josta nousin hetki sitten ja tulen surulliseksi. Ne tekivät sille kuorelle paljon pahaa. Lipaisen muutaman kerran kylmää, verestä ja hiekasta likaista kättä, kouristuneita ja revenneitä sormia. Sinä olit hyvä keho, kerron ihmiskuorelle ja käännyn nuuskimaan tuulta. Koko maailma odottaa edessäni uutena. Otan muutaman harppovan askeleen. Tutustun uuteen määrään jalkoja, ne ovat hauskat. Käännän

pääni tuuleen ja riekun elämisen riemua. Kuullessani askeleita livahdan roskapussien taakse piiloon ja katson, miten kaatopaikalta haiseva mies kävelee ohi suussaan pistävänhajuinen tupakka. Mies ei huomaa ihmiskuorta, tämä makaa liian syrjässä osittain pussien alla. Auta häntä, Taivaan suuri musta kettu puhuu mielessäni. Juoksen haisevan miehen perään ja livahdan hänen saappaidensa ohitse. Mies ölähtää hämmästyneenä ja pudottaa tupakkansa. Istun polulle miehen eteen ja riekun hänelle. Seuraa minua. Mies säikähtää kuullessaan ääneni päänsä sisällä, minä en säikähdä vaikka kuulenkin Taivaan suuren mustan ketun äänen. En enää. Tiedän hänen äänensä olevan lempeä ja pehmeä, hänen rakastavan minua kuten minä rakastan häntä. Mutta ihminen ei tiedä tästä mitään. Häkeltyneenä hän peruuttaa askeleita. Hyvä, suunta on oikea. Tule mukaani. Johdatan miehen ihmiskuoren luokse. Mies manaa ja kiroilee nähdessään tytön. Vetää syvään henkeä kääntäessään tämän ympäri. Katson vierestä. On hassua nähdä vanha kuorensa. Sen näkee eri suunnasta kuin ennen peiliin katsoessa. Ja eri kokoisena. "Mitä ne perkeleet ovat sulle tehneet?" mies kysyy kuorelta, joka ei vastaa. Ei tietenkään, sillä minulla on nyt uusi kuori. Katson, miten mies repii tytön roskien alta ja soittaa puhelun. Katson vierestä, miten paikalle saapuu kohta autoja. Vilkkuvalot ja sireenit kiusaavat aisteja. Mies käy hakemassa pelastajat, minä vartioin kuorta, etteivät ympärillä kiertelevät linnut tule sitä nokkimaan. Jokin kunnioitus pitää olla. Poliisien tullessa livahdan kauemmas. Varmuuden vuoksi. Heillä on aseet. Mies puhuu poliiseille, toinen on nainen. Mukana on myös ambulanssihenkilökuntaa. Kaikki ovat vakavia ja murheissaan. Varovasti kääntelevät kuorta ja osoittelevat reikiä ja haavoja. Lopulta nostavat kuoren paareille ja vievät autoon. Mene mukaan. Taivaan suuri musta kettu puhuu jälleen. Etkö halua tietää mitä tapahtui? Voin arvata, vastaan, mutta tassuttelen poliisin ja miehen perässä. Riekun jälleen. Kaikki pyörähtävät ympäri. Haiseva mies kertoo poliiseille minun saattaneen hänet kuoren luokse. Poliisit ovat ymmällään. Tassuttelen heidän ohitse kohti autoa, jonne kuori on viety. Sairaankuljettajat katsovat poliiseja. Pudistavat päitään. "Tänne et voi tulla, pikkukettu", sanoo sairaanhoitaja ja silittää ujusti. "On paikkoja, jonne ihmistä ei voi seurata." Ei se mitään, kerron hänelle ja nuolen varovasti kättä. Äläkä pelkää, minulla ei ole vesikauhua. Nuori hoitaja tuijottaa minua silmät suurina. Riekahdan ja livistän pois ennen kuin ehtivät kettua sanoa. Jään katsomaan jätevallin päältä, miten autot ajavat pois ja vievät kuoren mukanaan. Miten aiot saada selville, mitä tapahtui? Suuri musta kettu puhuu päässäni. Tunnen sen silmien tarkat katseet itsessäni. Kuoresi vietiin pois. Aion jäljittää miehet, vastaan ja palaan nuuskimaan paikkaa, jossa kuoreni oli. Hajuja on monta, mutta löydän kitin ja maalin hajun. Seuraan sitä kuono maassa paikkaan, josta he ovat nousseet autoon. Kaatopaikan portille. Uudet silmäni eivät osaa lukea, mutta mieleni muistaa vielä, miten se tapahtuu. Pakotan itseni katsomaan kylttiä. Korsma... Keskittyminen herpaantuu. Korsmalmin... Katson uudestaan. Kärpänen lentää ohi pöristen. Syön sen. Korsmalmin jäteasema. Nyt tiedän missä olen. Ja muistan, missä olin ennen tapahtumia. Lähden livistämään pitkä häntä miltei maata viistäen takaisin sinne, missä kaikki sai alkunsa. Pohdin, saiko rouva Johnsson koskaan tavaroitaan takaisin jätelavalta. Missä auto on ja mitä tapahtui kauniille keijukaisvalaisimille ja kulhoille, jotka olisin halunnut. Et tee niillä enää mitään, Suuri kettu kertoo. Vai teetkö? Jos minulla olisi kädet voisin kantaa niitä, vastaan juostessani. Ilma on kaunis, tuuli tuoksuu ja päivä on lämmin. Jos minulla olisi kädet, voisin silittää niitä ja pitää kauniina. Haluaisitko sinä kädet? Voiko niin tehdä? Suuren mustan ketun hymy on ilikurinen. Kettumainen. Viekas. Tietysti voi, se vastaa ja tunnen miten juoksuni muuttuu. Nelinkontin on vaikea edetä. Nousen kahdelle jalalle ja juoksen. Jalat polkevat maata ajotien vieressä. Autot toittavat minulle torvea. Joku avaa ikkunan ja huutaa poliiseista. Katson häntä ja hymyilen. Kosken kasvojani. Käsilläni. Avaan suuni huutaakseni takaisin

huutajalle, mutta ääni ei tule kurkusta. Sitä en voi antaa takaisin. Ja tuo kuori on vain huijausta. Se näyttää samalta kuin vanha, mutta ei ole. Sinuun ei voi koskea, et voi puhua. Jos he katsovat tarkkaan, he näkevät mikä sinä oikeasti olet. Mutta he eivät sitä tee. Ja siksi me huijaamme heitä, Taivaan suuri musta kettu virnistää ja tunnen sen iskevän silmää. Ja vain me tiedämme, mikä sinä olet. Kyllä! riekahdan ja hyppään jatkamaan juoksuani jälleen neljällä jalalla. Minä olen kettu! Vilistän menemään matalana tien viertä, varon menemästä autojen lähelle ja suunnistan vääjäämättä kohti paikkaa, josta kaikki sai alkunsa. Luimistellen lähestyn konferenssikeskusta. Ilta on saapunut ja kyyristelen autojen alla piilossa. Auton pohjat haisevat kuvottavalle, mutten halua tulla näkyviin. Seuraan varjoista, miten ihmiset kulkevat ja ohittavat minut. Kukaan ei huomaa minua. Lopulta parkkipaikka on autio. Livistän pihan yli ja saavutan baarin oven. Baari on edelleen auki. Sen sisältä puskee voimakas haju. Kurkistan avoimesta ovesta. Sisällä on vain muutama ihminen. Huomaan heidän olevan poliiseja. Molemmat ovat miehiä, eri henkilöitä kuin kaatopaikalla. He keskustelevat ihmisten kanssa. Lindaa ei näy. Lihava baarimikko on paikalla, kädet täristen kaataa vettä laseihin ja juo itsekin. Hiivin heidän huomaamattaan sisään. Haluan päästä valvomoon. Tiedän oven Vain henkilökuntaa johtavan jonnekin, ja lähestyn sitä. Kukaan ei huomaa minua. Oven alla kyyristyn, ympärilleni vilkuillen katson, ettei minua huomata jos olen aivan matalana - ja ojennan käteni. Varovasti taivutan kahvaa alaspäin ja avaen oven. Olen käytävässä, joka johtaa pukuhuoneisiin. Yksi ovi sanoo Sähköpääkeskus. Ohitan sen korvat hörössä. Sähkö hurisee generaattoreissa. En ole aiemmin kuullut sähköän ääntä, nyt se tuntuu miltei selkärangassa asti. Kimakka pörinä. Miesten pukuhuone. Naisten pukuhuone. Ohitan molemmat. Haistan työntekijät ja alkoholin. Tupakka on mukana voimakkaana. Käytävän päässä on ovi halliin. Lasiovi. Kurkistan sen läpi ja näen hallin toisella puolella huoneen. Huoneeseen on myös lasiovi. Sen läpi näen monitoreita, tietokoneita ja vartijan. Varovasti painaudun vasten ovea ja ojennan käteni. Lasin heijastuksesta näen paljaan ihmiskuoreni, sellaisena kuin se oli. Sellaisena kuin sen muistin. Varovasti käännän tämänkin oven kahvaa ja ovi aukeaa nakshtaen. "Mitä helvet-" lihava baarimikko on tullut selkäni taakse käytävään. Hän tuijottaa minua. Tuijottaa. Paljasta selkääni, jalkojani, takapuoltani. Olen kyyryssä ja katson häntä olkani yli. Hymyilen viekkaasti. Tätä sinä et osannut odottaa, hihkaisen ja hypähdän ovesta. Kaikki neljä jalkaani luistavat liukkaalla lattialla, mutta se ei estä minua juoksemasta hallin läpi valvomon ovelelle. Lihava mies tulee perässäni änkyttäen ja huutaen. Livahdan nurkan taakse ja vartija, joka on ollut monitorihuoneessa, tulee ulos kysymään, mikä miehellä on hätänä. Tämä änkyttää alastomasta naisesta ja ketusta. Sillä aikaa livahdan heidän ohitseeseen valvomoon, jonka oven vartija jätti auki. Hypähdän tuolille ja katson monitoreita. Mustavalkoiset kuvat vilistävät niiden läpi. Katson näppäimiä.